

[Alfred Jensen.]

opmærksom på, at man jo ikke fremsætter det forslag, som regeringen egentlig burde fremsætte, nemlig forslag om en ajourføring i henhold til det forslag, som den daværende regering i 1950 gik til valg på, nemlig forslag om en bundgrænse på 10 000 kr., under devisen: de rige skal betale. Skulle man have en sådan ajourføring, måtte man sætte grænsen ved 12 000—13 000 kr., og det synes mig mere rimeligt end det, der her foreslås. Løvrigt vil jeg gerne sige, at vi har stemt imod værneskatten og fremdeles vil gøre det, fordi vi ikke billiger det formål, hvortil den udskrives. Jeg kan selvfølgelig sige som det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at de tre partier, der står som bærere af denne lov, må finde ud af, hvorledes dette problem skal løses. Vor stemme vil de under ingen omstændigheder få til skattens gennemførelse.

Tillægsindkomstskattens provenu har tidligere været brugt til afskrivning på reguleringskontoen i nationalbanken, og jeg forstod på det ærede medlem hr. Edvard Sørensen, at han fortsat mente, at det beløb, denne skat indbringer, skulle anvendes til en sådan afskrivning. Det er den kommunistiske gruppe modstander af. Vi har ikke noget imod, at tillægsindkomstskat udskrives, hvis de penge, den indbringer, anvendes på en fornuftig måde. Jeg har tidligere foreslået, at beløbet skulle anvendes til at fremme saneringen af dårlige boligkvarterer i hovedstaden og andre steder. Det er jo en kendt sag, at der findes masser af bygninger, store kvarterer, som trænger til at blive saneret, men at der i høj grad er mangel på midler til at sætte en sådan sanering i værk. Derfor stillede vi forslag om, at det i henhold til denne lov udskrevne beløb skulle bruges hertil. Ejendommeligt nok blev forslaget stemt ned også af repræsentanter for de partier, der ellers beklager sig over, at der ikke findes midler til at foretage de nødvendige nedrivninger og derpå følgende opførelse af boliger. Hvis man vil anvende pengene til fornuftige formål, vil mit parti stemme for lovforslaget; i modsat fald ønsker vi ikke at gå ind for det.

Om lovforslaget om børnetilskud skal jeg ikke sige noget, dertil har vi en særlig ordfører. Vi har på et tidligere tidspunkt stillet forslag om, at børnetilskuddet blev

ydet med større beløb, end der her er foreslået. Som bekendt stillede vi forslaget i fjor, fordi man ikke ville gå med til at forhøje børnefradragbeløbene til de summer, som det virkelig koster at opdrage og opføde børn. Vort forslag er stadig lige aktuelt. De børnetilskudssatser, som gaves deri, giver i høj grad dækning for de ekstraudgifter, som blev påført et stort antal familier ved ophævelse af tilskudsordningerne. Vi har altså den opfattelse, at der burde laves en lovgivning af en anden beskaffenhed og med større tilskudssatser, end der her foreslås.

Angående lovforslaget om den fælleskommunale udligningsskat er der også grund til at gøre nogle bemærkninger. Det foreliggende forslag hæver bundgrænsen i forhold til den nugældende lov, men det, som er det bemærkelsesværdige, er, at det forslag, regeringen her fremsætter, ikke er identisk med det forslag, som blev fremsat i fjor som ændringsforslag, da skattelovsforslagene var til anden behandling. Nu ved jeg nok, hvorfor man stillede forslag om store lettelser i fjor. Det var, fordi man stod foran valget, og fordi man vidste, hvordan stillingen her i landet var overfor de store skattebyrder; så skulle partiet naturligvis vise, at det var interesseret i skattelettelser, og det kæmpede bravt for dem. Når forslaget ikke er bragt frem i samme form i år som i fjor, må det vel skyldes, at man ikke regner med valg i den kommende tid.

Løvrigt vil jeg gerne sige, at de her foreliggende forslag om lettelser i beskattningen for de små indkomster, er udtryk for, at det, der har været sagt ude i landet og fra denne talerstol, efterhånden er ved at blive hørt og forstået, hørt og forstået på en sådan måde, at man ikke fortsat kan afvise klagen over, hvor urimelig hårdt skatte trykket hviler på de små indkomster. Jeg vil gerne tilføje, at hvis der ikke havde været en sådan utilfredshed, og hvis man ikke havde afvist de beskyldninger, som en tidligere finansminister førte i marken: at det var asociale at kritisere denne beskattning, så havde der ikke været tale om skattelettelser i det omfang, som der er forslag om i dag, og så kunne man ikke gøre sig håb om at få endnu mere.

Jeg har med disse bemærkninger redegjort for vor stilling til skatteforslagene. Jeg vil